

REMINISCENCES OF A STOCK OPERATOR

บันทึกลับตำนานเซียนหุ้น

EDWIN LEFÈVRE

เอ็ดวิน เลอเฟร์ฟ : เขียน ญัฐยา สินตระการผล : แปล

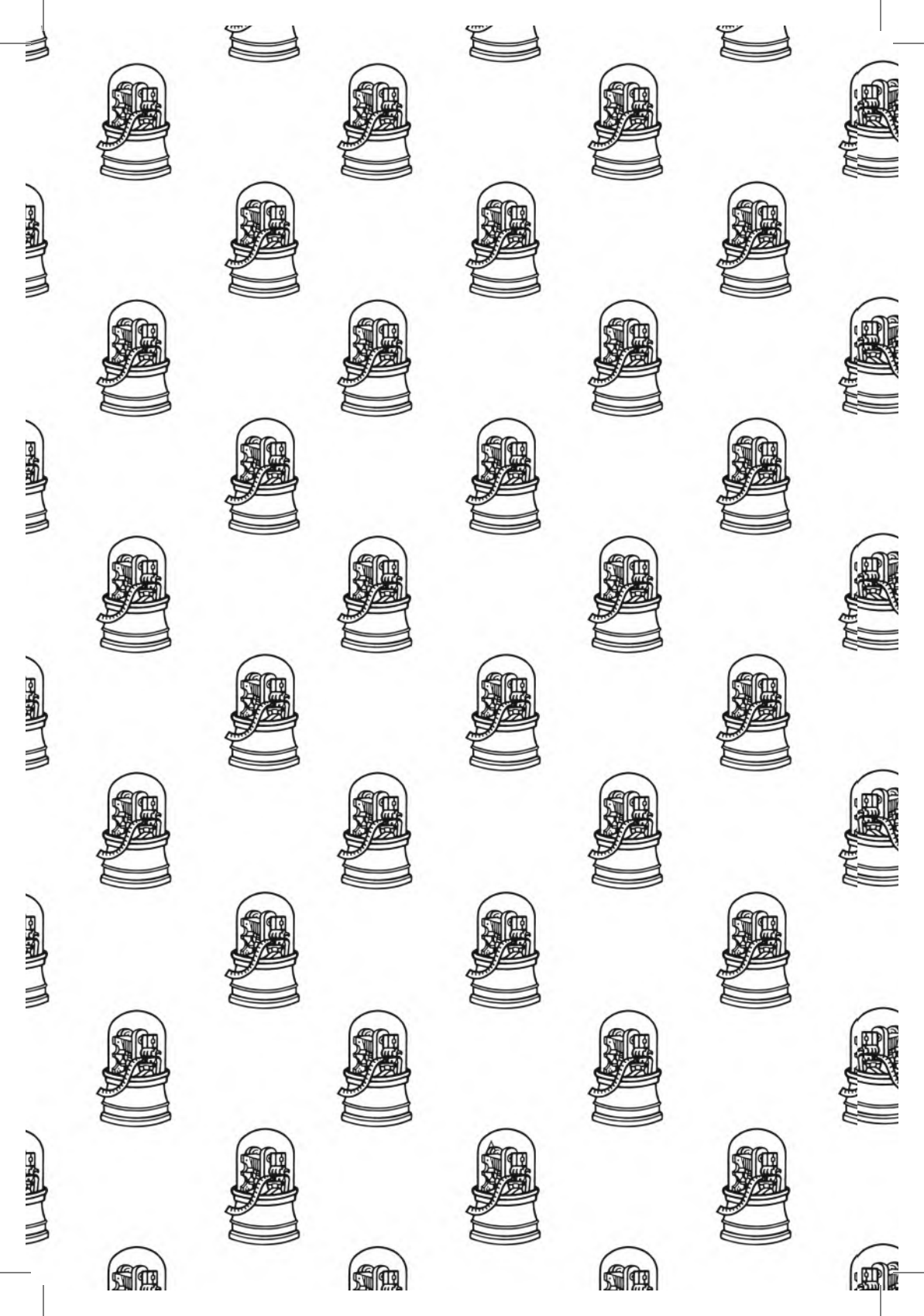
Foreword by Tim Price

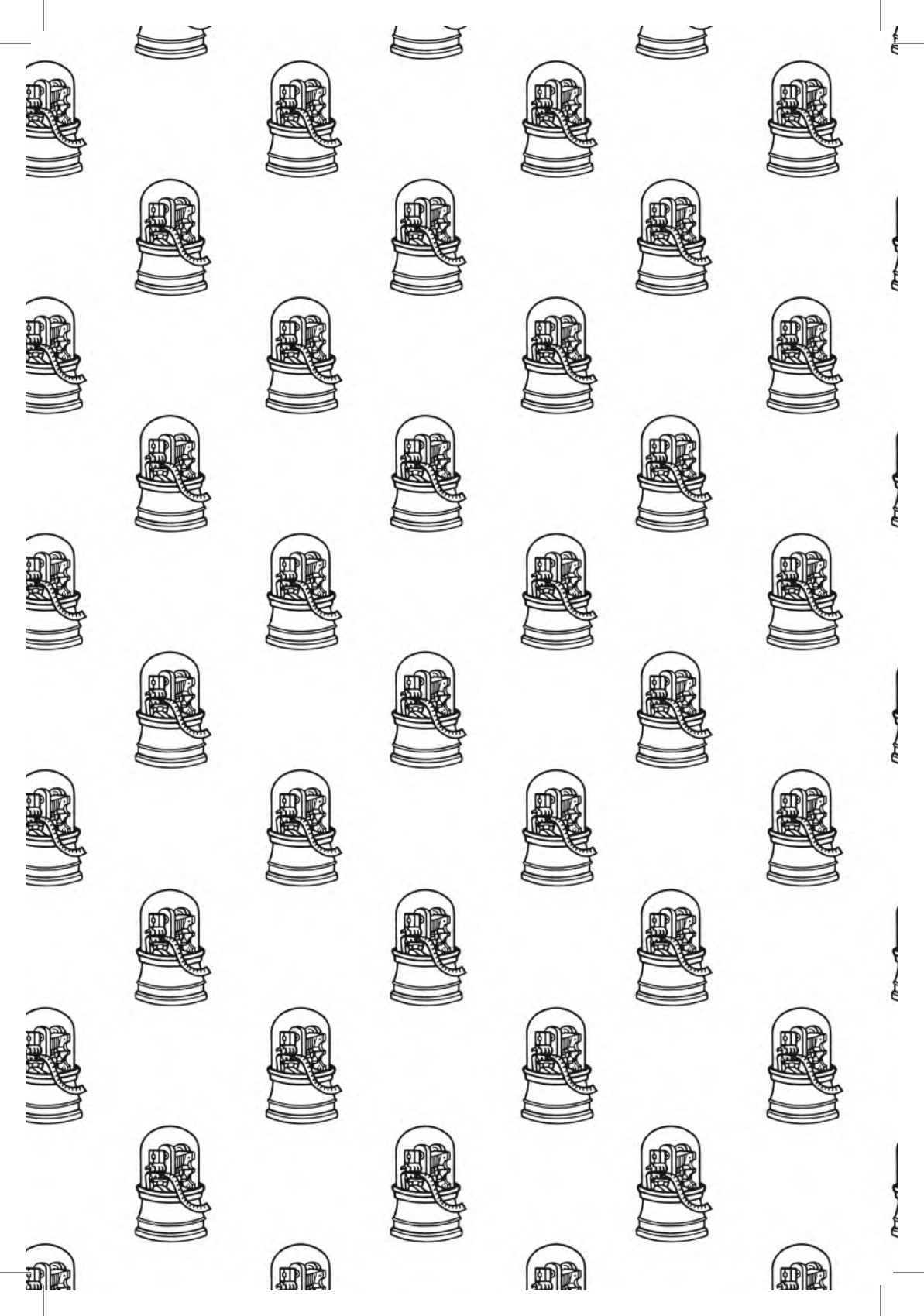
Reminiscences of a Stock Operator

บันทึกฉบับตำนานเซียนหุ้น

เอ็ดวิน เลอเฟิร์ฟ : เขียน
ณัฐยา สิ้นตระการผล : แปล

บันทึกกลับตำนานเขียนहु่น

Reminiscences of a Stock Operator

เอ็ดวิน เลอเฟรฟ : เขียน ญัฐยา สันตะการผล : แปล

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์แอร์โร่

ในเครือบริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร 6 ซอย 5 แยก 6 (โกสมนิเวศน์ ซ. 2)

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

โทรศัพท์ 0-2573-6584 ฝ่ายขาย 0-2573-6572

Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11

homepage : www.arrowmultimedia.co.th

Foreword copyright © Tim Price

REMINISCENCES OF A STOCK OPERATOR (HARRIMAN DEFINITIVE EDITIONS) published in the United Kingdom under ISBN 9780857195944 in the UK by Harriman House Ltd in 2017, www.harriman-house.com

Thai Language Translation Copyright © 2023 by Arrow Multimedia Co.,Ltd.

All rights reserved.

© สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปลอกเลียน ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต

หรือสื่อต่างๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

เลอเฟรฟ, เอ็ดวิน.

บันทึกกลับตำนานเขียนहु่น—กรุงเทพฯ : แอร์โร่, 2566.

360 หน้า.

1. หุ่นและการลงทุน I. ญัฐยา สันตะการผล, แปล II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-434-326-9

บรรณาธิการ : นิคม ขาวเรือ

ผู้จัดการทั่วไป : เตือนนภา สุวามิตร ฝ่ายขาย : ณลินพรรณ เผ่าพันธุ์ชาว

กองบรรณาธิการ : สุภาภรณ์ สว่างจันทร์, ชญานี ขุนพิลึก, ปวันรัตน์ เกียรติธีรชัย, วลัยกร เต็มจันทร์,

สุพิชญา มุกดาสนิท พิสูจน์อักษร : อักษร สัมพันธ์ ศิลปกรรม : ชมพูนุช ขอดคำ

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

homepage : www.naiin.com

พิมพ์ที่ : พิมพ์ที่ : บริษัท ออฟเซ็ทพลัส จำกัด

95/39 หมู่ 8 ซอย สุขสวัสดิ์ 84 ต. ในคลองบางปลากด อ. พระสมุทรเจดีย์ จ. สมุทรปราการ 10290

โทรศัพท์ 0-2461-2161-4 โทรสาร 0-2461-2165

ราคา 350 บาท

เกี่ยวกับผู้เขียน

เอ็ดวิน เลอแฟร์ฟ (ค.ศ. 1871-1943) บุตรชายเจ้าหน้าที่ประจำเรือกลไฟ เข้าศึกษาด้านวิศวกรรมเหมืองก่อนเปลี่ยนใจหันเหสู่เส้นทางการประกอบอาชีพนักข่าวเมื่ออายุ 19 ปี ภายหลังเขาเป็นนายหน้าซื้อขายหุ้นและนักลงทุนอิสระ ทั้งเป็นนักเขียนนิยายและเรื่องสั้น เขาเกิดในปานามา ระหว่างที่พ่อประจำการบนเรือบริษัทแปซิฟิก สตีมชิป (Pacific Steamship) โดยพ่อเป็นผู้อพยพจากหมู่เกาะแซเนล (Channel Islands) ไปยังสหรัฐอเมริกา เลอแฟร์ฟดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูตของปานามาประจำสเปน และิตาลีในปี 1909

เขาเขียนหนังสือทั้งหมดแปดเล่มตลอดชีวิตการทำงาน ทั้งหนังสือรวมเรื่องสั้น เช่น *วอลล์สตรีต สตอรี่ส์* (Wall Street Stories - ปี 1901) *แซมป์สัน ร็อก ออฟ วอลล์สตรีต* (Sampson Rock of Wall Street - ปี 1907) และหนังสือสารคดีอย่าง *เมกกิง ออฟ อะ สต็อกโบรกเกอร์* (Making of a Stockbroker - ปี 1925) หนังสือขึ้นชื่อที่สุดของเขาคือเรื่องที่ใช้ได้ทุกยุคสมัยอย่าง *บันทึกลับตำนานเขียนหุ้น* (Reminiscences of a Stock Operator - ปี 1923) หนังสือบอกเล่าเรื่องราวชีวิตการทำงานของนักเก็งกำไรหุ้นชื่อเจสซี ลีเวอร์มอร์โดยเสริมแต่งเล็กน้อยนี้ เริ่มต้นจากบทความที่ลงในหนังสือพิมพ์ *เดอะ แซเทอร์เดย์ อีฟนิง โพสต์* (The Saturday Evening Post) อย่างต่อเนื่อง และหนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ครั้งแรกช่วงปี 1922 ถึง 1923

เอ็ดวิน เลอแฟร์ฟใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในเวอร์มอนต์ เขาเสียชีวิตในปี 1943 ก่อนมาร์ธา ภรรยาของเขา และบุตรชายสองคน

เกี่ยวกับเนื้อหาในเล่ม

หนังสือ *บันทึกกลับตำนานเขียนหุ่น* ตีพิมพ์ครั้งแรกในรูปแบบบทความลงหนังสือพิมพ์ *เดอะ แชนเทอร์ไคท์ อีฟนิง โพสต์* ช่วงปี 1922 ถึง 1923 และจัดพิมพ์ในรูปแบบหนังสือโดยบริษัท จอร์จ เอช. โดแรน (George H. Doran) ในปี 1923 เนื้อหาหนังสือเล่มนี้มาจากการจัดพิมพ์โดยโดแรนในปี 1923 โดยมีการแก้ไขคำผิดเล็กน้อย

คำนิยมโดย กิม ไพรซ์

หากคุณไม่รู้จักตัวเอง ตลาดหุ้นจะเป็นที่ที่ให้บทเรียนราคาแพงแก่คุณ ตัวเอกในหนังสือ *บันทึกลับตำนานเซียนหุ้น (Reminiscences of a Stock Operator)* เล่มนี้รู้จักตัวเอง และเข้าใจสถานการณ์ของตนอย่างดี อาจเรียกว่าเป็นอดีตวีรประวัติเจสซี ลิเวอร์มอร์ (Jesse Livermore) ผู้มีชื่อเสียงดังกระฉ่อนจนได้รับฉายาว่า ‘เจ้าหนุ่มนักเก็งกำไรสายชอร์ต (Boy Plunger)’ เขาได้กำไรและขาดทุนหลายครั้งระหว่างทำอาชีพนี้ กำไรล้วนมาจากคำแนะนำในการซื้อขายหุ้นที่ใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย ดังที่นำเสนอในหนังสือเล่มนี้ ส่วนการขาดทุนเกิดขึ้นเมื่อลิเวอร์มอร์ตัดสินใจทำสิ่งที่ขัดกับคำแนะนำของเขาเอง ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม

หนังสือแนะนำการลงทุนที่ใช้ได้ตลอดกาลอย่างแท้จริงมีเพียงไม่กี่เล่ม และ *บันทึกลับตำนานเซียนหุ้น* เป็นหนึ่งในนั้น แม้การใช้คำในหนังสือเป็นภาษายุคทศวรรษ 1920 ที่สุดเหวี่ยง (Roaring Twenties) เช่น “โบรกเกอร์นอกตลาดหลักทรัพย์ หรือร้านบักเก็ต (bucket shop)” “เหล้าสูงวัยที่มีเงินถุงเงินถัง (old jiggers with oodles of dough)” “ห้องรับรองลูกค้า (Customers' rooms)” และ “กระดานราคาซื้อขาย

สุดเลิศ (dandy quotation boards)” คำแนะนำโดยแลร์รี ลิฟวิงสตัน (Larry Livingston) ผู้เป็นวีรบุรุษยุคนั้นยังใช้ได้กับยุคนี้ที่เทียบเท่าสมัยที่หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อน สาเหตุดังที่ลิฟวิงสตันตั้งข้อสังเกตไว้อย่างถูกต้องว่า “เกมการเล่นไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป เฉกเช่นธรรมชาติของมนุษย์”

หนังสือเล่มนี้ให้คุณประโยชน์แก่นักลงทุนทุกคนที่จริงนี่คือหนังสือ (อย่างน้อย) สามเล่มในราคาเล่มเดียว โดยมีทั้งหนังสือบอกเล่าเรื่องราวประวัติศาสตร์ตลาดการเงินอเมริกาเหนือในช่วงเวลาสุดตื่นเต้นแห่งศตวรรษที่ 20 ซึ่งบรรยายภาพชัดเจนและมีชั้นเชิง หนังสือบันทึกข้อมูลเชิงลึกด้านการเทรดที่ประยุกต์ใช้ได้จริงสำหรับผู้จับตาความเคลื่อนไหวของตลาดยุคปัจจุบัน และสุดยอดหนังสือวิเคราะห์จิตวิทยาของการเก็งกำไรที่มาก่อนกาล โดยคาดการณ์ล่วงหน้าหลายสิบปีว่าทฤษฎีการเงินเชิงพฤติกรรม (behavioural finance) จะส่งผลอย่างไรต่อศาสตร์ด้านการลงทุน ทฤษฎีนี้ถูกมองข้ามหรือเข้าใจผิดอย่างมาก หรือไม่ได้รับการกล่าวถึงในทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ดั้งเดิมด้วยซ้ำ

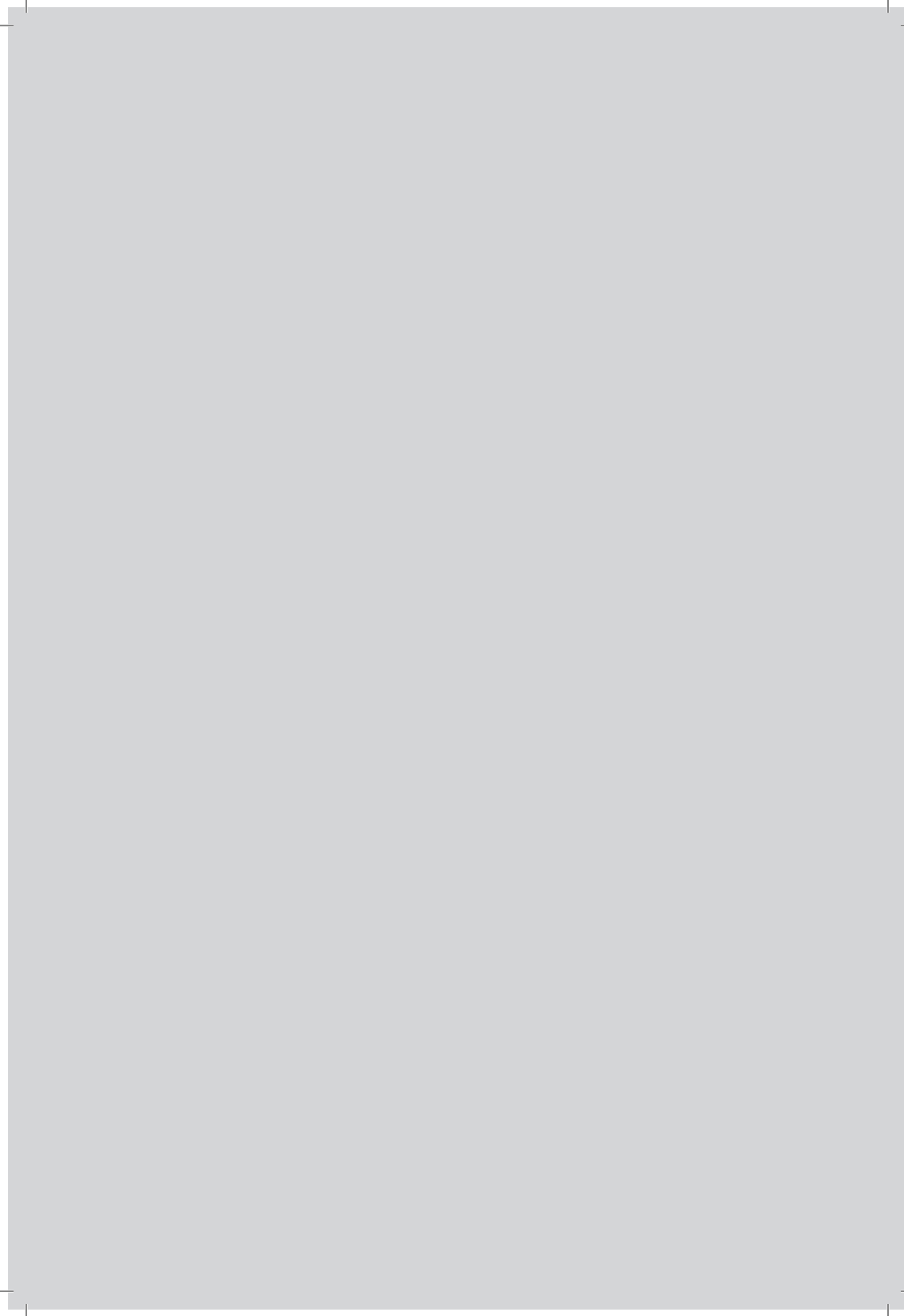
เมื่อรัฐบาลตอบสนองความต้องการเงินบำนาญของผู้เกษียณอายุได้น้อยลง ภาระการดูแลอนาคตทางการเงินส่วนตัวจึงตกอยู่กับแต่ละบุคคลมากขึ้น หนังสือเล่มนี้ช่วยได้ และช่วยให้ผู้ไม่ต้องการออมเงินอย่างจริงจังแยกแยะความแตกต่างระหว่างการเก็งกำไร (speculation) หรือการแสวงหาทางได้เงินโดยง่ายและรวดเร็ว กับการลงทุน (investment) ได้ ลิฟวิงสตันเรียกว่า วิธีหาเงินอย่างระมัดระวังแบบ “ผู้บริหารธนาคาร” ไม่ใช่ “การเสี่ยงโชคเช่นนักพนัน” แต่นี่อาจเป็นเรื่องเดียวในหนังสือเล่มนี้ที่ตกยุคในยุคของลิฟวิงสตัน ผู้บริหารธนาคารได้รับความเคารพนับถือเพราะรอบคอบระมัดระวังและเฉลียวฉลาด ซึ่งตรงข้ามกับยุคนี้ที่ผู้บริหารธนาคารถูกวิจารณ์รุนแรง เนื่องจากความชะล่าใจและความโลภของตนเอง

มีสิ่งมหัศจรรย์ในการทำธุรกรรมซื้อขายหุ้น ผู้ซื้อและผู้ขายต่าง
เต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมที่ตรงข้ามกันคนละขั้ว แต่ทั้งสองฝ่ายเชื่อว่าตนเป็น
ฝ่ายได้เปรียบ หนังสือ *บันทึกลับตำนานเซียนหุ้น* ยกตัวอย่างนับไม่ถ้วน
จากประสบการณ์ส่วนตัว แสดงให้เห็นว่าตลาดชักนำให้เหล่านักล่าหาของ
ถูก หรือคนละโมภที่แสวงหาข่าวงในเดินสู่ทางผิดได้อย่างไร และชี้ให้เห็น
ว่า ตลาดนำพาผู้มีระเบียบวินัยไปสู่การสร้างกำไรและความเจริญรุ่งเรือง
(อย่างน้อยก็ชั่วคราว) ได้เช่นกัน นอกจากนี้ ยังอธิบายวิธีซื้อขายแบบหนึ่ง
(ปัจจุบันเรียกว่าวิธีซื้อขายตามแนวโน้มและหลักเกณฑ์ที่กำหนด) ซึ่งยังเป็น
หนึ่งในกลยุทธ์การซื้อขายที่สร้างกำไรได้มากที่สุด และใช้ได้ทุกยุคสมัย มี
เหตุผลดีเลิศที่หนังสือเล่มนี้ได้รับความนิยมในกลุ่มผู้จัดการกองทุนประเภท
เฮดจ์ฟันด์ (กองทุนบริหารความเสี่ยง) ยุคปัจจุบัน

บันทึกลับตำนานเซียนหุ้น เป็นหนังสืออ่านสนุกที่สอดแทรก
อารมณ์ขันอย่างมีชั้นเชิง และเต็มไปด้วยคำแนะนำที่ใช้ได้จริงเกี่ยวกับ
ลักษณะและแนวปฏิบัติของการซื้อขายในตลาดการเงิน หากคุณยังไม่รู้จัก
ตัวเองในฐานะนักลงทุน หนังสือเล่มนี้อาจช่วยให้คุณหาคำตอบได้

—ทิม ไพรซ์

ผู้เขียนหนังสือ *Investing Through the Looking Glass*

เกี่ยวกับ ทีม ไพรซ์

ทีม ไพรซ์ ทำงานในตลาดทุนมา 25 ปี เขาจบการศึกษา
ระดับปริญญาโทจากวิทยาลัยโครสต์เชิร์ช แห่งมหาวิทยาลัย
ออกซฟอร์ด และทำงานเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านพันธบัตรและ
หุ้นกู้เป็นเวลาหนึ่งทศวรรษ ก่อนจะเข้ารับตำแหน่งหัวหน้า
เจ้าหน้าที่บริหารด้านการลงทุนที่บริษัทบริหารสินทรัพย์
สามแห่ง

ทีมได้รับเลือกเข้าชิงรางวัลผู้จัดการกองทุนบริหาร
สินทรัพย์เอกชนดีเด่นแห่งสหราชอาณาจักร (UK Private
Asset Managers Awards) ต่อเนื่องกันเป็นเวลาห้าปี และ
ชนะรางวัลในสาขาบริหารการลงทุนแบบปลอดภัย (Defensive
Investing) เมื่อปี 2005 ปัจจุบันเขาเป็นผู้จัดการกองทุน
วู้ที ไพรซ์ แวลู พอร์ตโฟลิโอ (VT Price Value Portfolio)
ซึ่งลงทุนในหุ้นคุณค่าตามแบบอย่างของเบนจามิน แกรม
และกองทุนหุ้นคุณค่าเฉพาะทางอื่นๆ ทั่วโลก นอกจากนี้ ทีม
ยังเขียนบทความลงนิตยสาร *มันนี่วีก* (MoneyWeek) และ
เดอะสเปกเตเตอร์ (The Spectator) เป็นประจำ

ติดตามทีมได้ที่บัญชีทวิตเตอร์: @timfprice

สารบัญ

บทที่ 1	17
บทที่ 2	32
บทที่ 3	49
บทที่ 4	59
บทที่ 5	77
บทที่ 6	91
บทที่ 7	105
บทที่ 8	113
บทที่ 9	129
บทที่ 10	148
บทที่ 11	163
บทที่ 12	178
บทที่ 13	196
บทที่ 14	211

ပုဒ်မ ၁၅.....	၂၂၉
ပုဒ်မ ၁၆.....	၂၃၈
ပုဒ်မ ၁၇.....	၂၅၆
ပုဒ်မ ၁၈.....	၂၇၂
ပုဒ်မ ၁၉.....	၂၈၁
ပုဒ်မ ၂၀.....	၂၈၉
ပုဒ်မ ၂၁.....	၃၀၂
ပုဒ်မ ၂၂.....	၃၁၉
ပုဒ်မ ၂၃.....	၃၄၀
ပုဒ်မ ၂၄.....	၃၅၂

บันทึก ตำนานเซียนหุ้น

Reminiscences of a Stock Operator

แต่ เจสซี่ ลอริสตัน ลิเวอร์มอร์

บทที่ 1

W มทำงานตั้งแต่เพิ่งเรียนจบมัธยมปลาย ผมได้งานเป็นเด็กเขียน กระดานราคาเสนอซื้อและขายในสำนักงานนายหน้าซื้อขายหุ้นแห่งหนึ่ง ผมหัวไวเรื่องตัวเลข สมัยอยู่โรงเรียน ผมสอบผ่านวิชาคณิตศาสตร์ของสามชั้นปีได้ภายในปีเดียว ผมเก่งเป็นพิเศษเรื่องการคิดเลขในใจ หน้าที่ในฐานะเด็กเขียนกระดานราคาคือ ผมเขียนตัวเลขลงบนกระดานขนาดใหญ่ในห้องรับรองลูกค้า มีลูกค้าคนหนึ่งนั่งติดกับกระดานราคาเสนอซื้อและขาย และคอยขานราคาเป็นประจำ ตัวเลขจะเปลี่ยนแปลงเร็วแค่ไหน ผมก็จำได้เสมอ ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด

มีพนักงานมากมายในสำนักงานนี้ แน่ใจว่าผมผูกมิตรกับพนักงานอื่น แต่งานที่ผมทำนั้น หากตลาดมีการซื้อขายคึกคัก ผมจะยุ่งจนไม่มีเวลาพูดคุยกับใครตั้งแต่สิบโมงเช้าถึงบ่ายสามโมง แม้ระหว่างช่วงที่ตลาดเปิดทำการ ผมก็ไม่สนใจจะทำอย่างนั้นอยู่ดี

แต่ตลาดที่คึกคักไม่ทำให้ผมหยุดคิดเรื่องงาน ในความคิดของผม ราคาเสนอซื้อและขายต่อหุ้นที่สูงหลายดอลลาร์มิใช่ตัวแทนราคาหุ้นเหล่านั้น ราคาเหล่านี้เป็นตัวเลข ย่อมมีความหมายบางอย่างและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ สิ่งเดียวที่ผมต้องสนใจคือ การเปลี่ยนแปลงของ

ตัวเลข แล้วทำไมตัวเลขจึงเปลี่ยนแปลง? ผมไม่รู้คำตอบ ผมไม่สนใจ ผมไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นเลย ผมแค่เห็นว่าตัวเลขเปลี่ยนแปลงไป สิ่งเดียวที่ผมต้องพิจารณาราวห้าชั่วโมงทุกวัน และสองชั่วโมงในวันเสาร์ก็คือ ตัวเลขเหล่านี้เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

นั่นคือสาเหตุที่ทำให้ผมสนใจพฤติกรรมของราคาเป็นครั้งแรก ผมมีความจำดีมากเรื่องตัวเลข ผมสามารถจดจำรายละเอียดพฤติกรรมของราคาในวันก่อนหน้าได้ ทั้งพฤติกรรมที่เกิดขึ้นก่อนราคาจะขึ้นและลง ความรักในการคิดเลขในใจของผมมีประโยชน์มาก

ผมสังเกตว่า ไม่ว่าหุ้นจะขึ้นหรือลง ราคาหุ้นจะแสดงพฤติกรรมบางอย่างให้เห็นเสมอ มีกรณีเปรียบเทียบเต็มไปหมด ซึ่งกลายเป็นตัวชี้แนวทางให้ผมในภายหลัง ตอนนั้นผมอายุแค่สิบสี่ หลังจากตั้งข้อสังเกตในใจหลายร้อยครั้ง ผมก็ลองทดสอบดูว่าข้อสังเกตดังกล่าวถูกต้องหรือไม่ โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมหุ้นในวันนี้กับวันอื่น ไม่นานผมก็คาดการณ์ความเคลื่อนไหวของราคาล่วงหน้าได้ เช่นที่บอกไปว่า สิ่งเดียวที่ผมใช้เป็นตัวชี้นำคือราคาที่ผ่านมาของหุ้น ผมมี “โพย” อยู่ในใจ ผมมองหาหุ้นที่ราคาวิ่งตามที่คาด ผม “จับจิ้งหรีด” หุ้นเหล่านี้ได้ คุณคงรู้ว่าผมหมายถึงอะไร เช่น คุณสังเกตได้เมื่อปริมาณการซื้อขายมากกว่าปริมาณการขายเพียงเล็กน้อย สมรภูมิการต่อสู้ในตลาดหุ้น การเคลื่อนไหวขึ้นลงของราคาเสมือนกล่องสองทางไกลที่คุณใช้ฟังฟ้าได้เจ็ดในสิบครั้ง

อีกบทเรียนหนึ่งที่ผมได้ตั้งแต่เริ่มแรกคือ ไม่มีอะไรใหม่ในวอลสตรีต เพราะการแก่งกำไรมีมาช้านาน สิ่งที่เกิดขึ้นในตลาดหุ้นทุกวันนี้ ล้วนเคยเกิดขึ้นมาแล้ว และจะเกิดขึ้นอีกในอนาคต ผมไม่เคยลืมเรื่องนี้ ผมคิดว่าตัวเองจดจำได้แม่นยำว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อใด และเกิดขึ้นได้อย่างไร การที่ผมจำได้เช่นนี้ ก็คือวิธีที่ผมใช้แสวงหาประโยชน์จากประสบการณ์นั่นเอง

ผมสนใจเกมการเล่นของตัวเองและต้นตอกับการคาดการณ์

ว่าราคาหุ้นทั้งหมดที่ซื้อขายกันจะขึ้นหรือลงมากเสียจนไปหาสมุดบันทึกเล่มเล็ก ๆ มาใช้ ผมเขียนข้อสังเกตทั้งหมด นี่ไม่ใช่การบันทึกรายการซื้อขายในจินตนาการเช่นคนมากมายทำกัน โดยกำไรหรือขาดทุนหลายล้านดอลลาร์อยู่แค่ในกระดาษ เมื่อทำแบบนี้ พวกเขาจะไม่หลงคิดว่าตัวเองเก่งเหนือใครหรือกลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัวจริง สมุดเล่มนี้เป็นการบันทึกความสำเร็จและความผิดพลาดของผมมากกว่า และตอบใจกับความตั้งใจในเรื่องที่ผมสนใจมากที่สุด คือ สิ่งที่ผมตั้งข้อสังเกตนั้นตรงตามจริงหรือไม่ หรือพูดอีกอย่างคือ ผมคิดถูกหรือไม่

เป็นต้นว่า หลังจากศึกษาความเคลื่อนไหวขึ้นลงระหว่างวันทั้งหมดของหุ้นตัวหนึ่งที่ซื้อขายกันคึกคัก และได้ข้อสรุปว่าหุ้นตัวนั้นแสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นเสมอก่อนราคาจะพุ่งขึ้นไปแปดหรือสิบจุด ผมจดชื่อหุ้นตัวนั้นและราคารวันจันทร์ในสมุดบันทึก แล้วฟันความจำเกี่ยวกับราคาที่ผ่านมาของหุ้น จากนั้นผมเขียนราคาหุ้นที่น่าจะเป็นในวันอังคารและวันพุธ แล้วนำราคาดังกล่าวมาเทียบกับราคาซื้อขายจริง

นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้ผมสนใจข้อความบนเทป (ที่แสดงชื่อหุ้น ปริมาณการซื้อขาย และราคาซื้อขายล่าสุด) เป็นครั้งแรก การขึ้นลงของราคาในเทปสัมพันธ์กับการเคลื่อนไหวขึ้นหรือลงของราคาในความคิดของผม แน่หนว่ามีเหตุผลสำหรับความผันผวนของราคาเสมอ แต่เทปดังกล่าวไม่บอกเหตุผลการขึ้นลง ไม่ได้ให้คำอธิบาย ผมไม่ถามหาเหตุผลจากเทปนี้ตอนอายุสิบสี่ และไม่ได้ถามในวันนี้ที่ผมอายุสี่สิบ เหตุผลที่ทำให้หุ้นตัวหนึ่งแสดงพฤติกรรมบางอย่างในวันนี้ อาจไม่มีใครรู้ไปอีกสองสามวัน หรืออีกหลายสัปดาห์ หรือกระทั่งหลายเดือน แต่นั่นสำคัญตรงไหน? คุณต้องใช้ข้อมูลจากเทปตอนนี้ ไม่ใช่วันพรุ่งนี้ เหตุผลเป็นเรื่องที่รอได้ แต่คุณต้องลงมือทำบางสิ่งตั้งแต่ตอนนี้ ไม่อย่างนั้นจะตามคนอื่นไม่ทัน ผมเห็นเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า คุณจะจำได้ว่าราคาหุ้นฮอลโลว์ทิวบ์ (Hollow Tube) ลงไปสามจุดเมื่อวันก่อน ขณะที่หุ้นตัวอื่นในตลาดพุ่ง

สวนทาง นั่นเป็นข้อเท็จจริง วันจันทร์ถัดมาคุณเห็นข่าวกรรมการบริษัทจ่าย
เงินปันผล นั่นคือเหตุผลที่ราคาหุ้นลดลง พวกเขารู้ว่าตัวเองจะทำอะไร และ
ต่อให้ไม่ใช่คนขายหุ้นเอง อย่างน้อยพวกเขาก็ไม่ได้ซื้อเพิ่ม ไม่มีการซื้อจาก
ชาววงใน จึงไม่มีเหตุผลใดที่ราคาหุ้นจะพลิกเข้าสู่ขาขึ้นไม่ได้

ผมจดบันทึกในสมุดเล่มนี้นับว่าหกเดือน แทนที่จะตรงกลับบ้าน
เมื่อทำงานเสร็จ ผมจะจดตัวเลขที่ต้องการ และศึกษาการเปลี่ยนแปลงของ
ราคา โดยมองหาพฤติกรรมหุ้นที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ และสามารถเทียบเคียง
หุ้นตัวอื่นได้เสมอ ด้วยการอ่านเทปแสดงราคาซื้อขาย แม้ช่วงเวลาดังกล่าว
ผมยังไม่รู้ตัวว่าทำเช่นนั้นอยู่ก็ตาม

วันหนึ่ง พนักงานบริษัทเดียวกับผมที่อายุมากกว่า เดินเข้ามาหา
ขณะผมกินอาหารกลางวัน และกระซิบถามว่าผมพอมีเงินบ้างไหม

ผมพูดว่า “คุณอยากรู้ไปทำไม”

“คืออย่างนี้” เขาว่า “ผมได้ข้อมูลเด็ดเกี่ยวกับเบอร์ลิงตัน ผมจะ
เล่นหุ้นตัวนี้ ถ้าหาคนมาร่วมเล่นด้วยได้”

ผมถามว่า “ที่บอกว่าเล่นนะ คุณหมายความว่าอย่างไร” สำหรับ
ผม ผู้เล่นหุ้นหรือสามารถเล่นหุ้นตามข้อมูลที่ได้มามีแต่ลูกค้า ซึ่งเป็นพวก
สูงวัยที่มีเงินถึงเงินถึง เพราะอะไรนะหรือ การเล่นเกมนี้ต้องใช้เงินหลาย
ร้อยหรือหลายพันดอลลาร์ด้วยซ้ำ ประหนึ่งคุณต้องรวบขนาดเป็นเจ้าของ
รถม้าส่วนตัวและมีคนขับรถม้าสวมหมวกผ้าไหมทีเดียว

“ผมหมายความว่าอย่างนั้นละ เล่นหุ้นไง!” เขาพูดต่อไปว่า “คุณมี
เงินอยู่เท่าไร” “คุณอยากซื้อกี่หุ้น”

“ผมซื้อได้ห้าหุ้น ถ้าวางเงิน 5 ดอลลาร์”

“คุณจะเล่นหุ้นตัวนี้แบบไหน”

“ผมจะทุ่มซื้อหุ้นเบอร์ลิงตันเท่าเงินประกันที่วางกับร้านבקเก็ต”
เขากล่าวต่อไปว่า “ราคาหุ้นจะขึ้นแน่นอน เหมือนเราโกยเงินได้เลยละ
แป๊บเดียวเราจะได้เงินกลับมาเป็นสองเท่า”

“ช้าก่อน!” ผมบอกเขา และดึงสมุดโปยเล่มเล็กออกมา

ผมไม่สนใจจะเพิ่มเงินเป็นสองเท่า แต่จากที่เขาบอกว่าราคาหุ้น เบอร์ลิงตันจะขึ้น ถ้าเป็นจริง สมุดบันทึกของผมก็น่าจะแสดงให้เห็นด้วย แน่แน่นอนว่าจากการคำนวณของผม หุ้นเบอร์ลิงตันแสดงพฤติกรรมอย่าง ที่ทำเสมอมาก่อนราคาจะขึ้น ผมไม่เคยซื้อหรือขายอะไรมาก่อนในชีวิต และไม่เคยเล่นพนันกับคนอื่น แต่สิ่งเดียวที่ผมเห็นคือ นี่เป็นโอกาสครั้งใหญ่ที่จะทดสอบความแม่นยำของผลงานที่ผมทำไว้ ซึ่งเป็นงานอดิเรกของผม ทันใดนั้นผมก็คิดว่า หากโปยใช้ไม่ได้จริง ทฤษฎีพื้นฐานในการทำโปยนี้ ก็ไม่มีอะไรน่าสนใจสำหรับคนอื่น ผมจึงให้เงินทั้งหมดที่มี และเขานำเงินทุนที่รวมกันของเราไปซื้อหุ้นเบอร์ลิงตันจากร้านบักเก็ตแห่งหนึ่งในละแวกนั้น (Bucket shop คือร้านรับประกันว่าราคาหุ้นและสินค้าโภคภัณฑ์ จะขึ้นหรือลง โดยไม่มีการซื้อขายหุ้นหรือสินค้าในตลาดหลักทรัพย์จริง หรือเรียก ‘โบรกเกอร์นอกตลาดหลักทรัพย์’ ก็ว่าได้) สองวันต่อมาเราก็ขายหุ้น เอาเงินสด ผมได้กำไรมา 3.12 ดอลลาร์

หลังจากการซื้อขายครั้งแรกนั้น ผมก็ได้โอกาสเก็งกำไรหุ้นเองที่ร้านบักเก็ต ผมจะไปที่นั่นช่วงพักกลางวันเพื่อซื้อหรือขายหุ้น สำหรับผม นั้นไม่ได้มีความแตกต่างกัน ผมกำลังเล่นกับระบบ ไม่ใช่เล่นหุ้นตัวโปรด หรือหาข้อมูลสนับสนุนความเห็นใด สิ่งเดียวที่ผมรู้คือหลักคณิตศาสตร์ของระบบ ที่จริงวิธีของผมเหมาะสมมากกับร้านบักเก็ต สิ่งเดียวที่นักค้าหุ้นที่นี้ทำกันคือ การเดิมนั่นว่าราคาจะขึ้นหรือลง ในขณะที่เดียวกับที่ราคาซื้อขาย ถูกพิมพ์ลงเทป

ไม่นานผมก็ทำเงินจากร้านบักเก็ตได้มากกว่างานประจำที่สำนักงานนายหน้าค้าหุ้น ผมจึงลาออกจากราน พ่อแม่คัดค้านเรื่องนี้ แต่ก็พูดมากไม่ได้เมื่อเห็นว่าผมทำเงินได้เพียงใด ผมเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง และค่าแรงลูกจ้างสำนักงานก็ไม่สูงนัก ผมมีรายได้ดีมากจากการเล่นหุ้นด้วยตัวเอง

ผมอายุสิบห้าปีตอนมีเงินหนึ่งพันดอลลาร์แรก และนำเงินสดมาวางตรงหน้าแม่ เงินทั้งหมดมาจากร้านבקเก็ตในเวลาไม่กี่เดือน ซึ่งเป็นเงินนอกเหนือจากค่าจ้างที่ผมได้ แม่ทำเรื่องแย่อย่างหนึ่ง ท่านต้องการให้ผมเก็บเงินในบัญชีออมทรัพย์ของธนาคาร จะได้ไม่มีแรงยั่วให้นำเงินไปใช้ ท่านบอกว่าเป็นเงินมากขนาดที่ไม่เคยได้ยืมมาก่อนว่า จะมีเด็กอายุสิบห้าหามาได้โดยเริ่มจากศูนย์ ท่านไม่ยอมเชื่อว่ามันเป็นเงินจริง ท่านวิตกกังวลเรื่องนี้ แต่ผมไม่คิดอะไร นอกจากเดินหน้าพิสูจน์ว่าการคำนวณของผมถูกต้อง ความสนุกทั้งหมดจึงอยู่ที่การคิดถูกด้วยสมองของตนเอง ถ้าผมคิดถูกชะตาทดสอบด้วยการซื้อขายสิบล้วน ผมก็จะคิดถูกมากขึ้นสิบล้วนเท่าเมื่อซื้อขายหนึ่งร้อยหุ้น อัตรากำไรที่สูงขึ้น เป็นสิ่งย้ำชัดขึ้นว่าผมคิดถูกเท่านั้นเอง ผมมีความกล้ามากขึ้นหรือ? ไม่เลย! ไม่มีความแตกต่าง! ถ้าผมมีเงินทั้งเนื้อทั้งตัวสิบลดอลลาร์และนำไปเสี่ยง จะถือว่าผมมีความกล้ากว่า เมื่อเทียบกับกรณีที่ผมนำเงินหนึ่งล้านดอลลาร์ไปเสี่ยง แต่ผมมีเงินเก็บสำรองอีกหนึ่งล้านดอลลาร์

อย่างไรก็ดี ตอนอายุสิบห้าปี ผมทำเงินจากตลาดหุ้นเพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายพื้นฐานแล้ว ผมเริ่มต้นจากร้านבקเก็ตที่คนซื้อขายกันที่ละยี่สิบล้วนถูกสงสัยว่าเป็นจอห์น ดับเบิลยู. เกตส์ (John W. Gates) ปลอมตัวมา หรือไม่ก็เป็น เจ.พี. มอร์แกน (J. P. Morgan) เดินทางโดยไม่ใช้ชื่อจริง ร้านבקเก็ตยุคนั้นไม่ค่อยบอกลูกค้าว่าควรซื้อขายหุ้นตัวไหน เพราะไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น ร้านבקเก็ตเหล่านี้มีวิธีอื่นดึงเงินจากมือลูกค้า แม้กระทั่งกรณีที่ถูกค้าขาดได้อย่างถูกต้อง ธุรกิจนี้สร้างกำไรมหาศาล เมื่อประกอบธุรกิจนี้ตามกฎหมาย ผมหมายถึงถูกกฎหมายเท่าที่จะเป็นไปได้สำหรับร้านבקเก็ต ค่าใช้จ่ายดำเนินการทั้งหลายหักลบกับการขึ้นลงของราคา การตอบสนองของตลาดที่ไม่รุนแรงก็อาจทำให้กำไรทั้งหมดหายไปเมื่อราคาลดลง $\frac{3}{4}$ จุด นอกจากนี้ ใครเบี้ยวหนี้ไม่มีทางได้กลับไปเล่นเกมนี้อีกเลย โดยจะไม่ได้ซื้อขายแน่

ผมไม่มีผู้สนับสนุน ผมไม่ทำธุรกิจนี้ร่วมกับใคร เพราะอย่างไรก็เป็นเรื่องต้องขายเดี่ยว ทุกอย่างอยู่ในหัวของผมเอง มิใช่หรือ? ราคาจะเป็นไปในทิศทางที่ผมทำไปโดยไม่ได้ความช่วยเหลือจากเพื่อนหรือหุ้นส่วนหรือไม่ก็เป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม และไม่มีใครหยุดยั้งเรื่องนี้ได้แม้สงครามผมก็ตาม ผมมองไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องบอกเล่าเรื่องธุรกิจของผมให้ใครฟัง แน่นอนว่าผมมีเพื่อน แต่ธุรกิจที่ทำนั้นเป็นเช่นเดิมเสมอมา คือเป็นงานที่ต้องทำคนเดียว นี่เป็นเหตุที่ทำให้ผมเล่นหุ้นคนเดียวเสมอ

เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่นานบรรดาร้านบักเก็ตต่างเหลืออดที่ผมเอาชนะพวกเขาได้ ผมเดินเข้าไปในร้านและเสนอเงินเป็นตั้ง แต่พวกเขากลับมองเฉยโดยไม่รีบคว้า โดยบอกผมว่าไม่มีอะไรให้ซื้อขายแล้ว นั่นคือช่วงเวลาที่เขาเรียกผมว่านักแก๊งกำโรสายชอร์ต (Boy Plunger) ผมต้องเปลี่ยนร้านบักเก็ตตลอด ต้องเข้าที่หนึ่งแล้วออกไปอีกที่เรื่อยไป ถึงขั้นต้องใช้ชื่อปลอมทีเดียว ผมจะเริ่มต้นซื้อทีละน้อย แค่อลิบห้าหรือยี่สิบหุ้น เมื่อพวกเขาเริ่มสงสัย ผมก็ใจขาดทุนก่อน แล้วค่อยจัดการให้สาสมทีหลัง แน่นอนว่าผ่านไปพักหนึ่ง พวกเขาก็เห็นว่าการซื้อขายกับผมมีต้นทุนสูงเกินไป แล้วบอกให้ผมไปซื้อขายที่อื่น จะได้ไม่มาทำให้เงินปันผลที่เจ้าของควรได้ลดลง

ครั้งหนึ่ง ร้านบักเก็ตเจ้าใหญ่รายหนึ่งที่ผมซื้อขายด้วยหลายเดือนไม่รับผมเป็นลูกค้าอีก ผมตัดสินใจว่าจะทำเงินเพิ่มจากร้านบักเก็ตแห่งนี้เพิ่มสักเล็กน้อย ร้านบักเก็ตเจ้านี้มีสาขาทั่วเมือง ทั้งในห้างโรงแรมและเมืองใกล้เคียง ผมไปที่สาขาหนึ่งในโรงแรมและถามผู้จัดการสองสามคำถาม ในที่สุดผมก็ได้ซื้อขาย แต่ทันทีที่ผมเล่นหุ้นตัวหนึ่งตามแนวทางพิเศษของผม เขาก็ได้รับข้อความจากสำนักงานใหญ่ที่ส่งมาถามว่าใครซื้อขายหุ้นตัวนั้น ผู้จัดการคนนี้นำคำถามมาบอก ผมจึงตอบว่าชื่อเอดเวิร์ด โรบินสัน (Edward Robinson) แห่งเมืองเคมบริดจ์ เขาโทรศัพท์กลับไปแจ้งข่าวดีให้นายใหญ่รับทราบ แต่ปลายสายต้องการรู้ว่าผมหน้าตาเป็นอย่างไร

เมื่อผู้จัดการบอกเช่นนั้น ผมก็พูดกับเขาว่า “บอกเขาไปว่าผมเป็นชายฉฉวน เตี้ยมีผมสีเข้มและหนวดเคราครึ้ม!” แต่เขากลับบรรยายรูปร่างหน้าตาของผมแทน จากนั้นเขาฟังเสียงในสาย หน้าเปลี่ยนสีเป็นแดงก่ำ เขาวางสายและไล่ผมออกไป

ผมถามเขาอย่างสุภาพว่า “พวกเขาพูดอะไรกับคุณ?”

“พวกนั้นพูดว่า ‘เจ้าโง่ไร้สมอง เราไม่ได้บอกคุณหรือว่าห้ามรับ แลร์รี ลิฟวิงสตันเป็นลูกค้า นี่คุณจงใจปล่อยให้เขาได้เงินจากเราไปตั้ง 700 ดอลลาร์!’ ” เขาไม่ได้บอกว่าพวกนั้นพูดอะไรอีก

ผมลองเข้าสาขาอื่นไปเรื่อย แต่ทั้งหมดต่างรู้ว่าผมเป็นใคร และเงินของผมไม่มีค่าในร้านบักเก็ต เวลาเข้าไปดูราคาเสนอซื้อขายหุ้น พนักงานบางคนยังพูดกระแนะกระแหนผมด้วยซ้ำ ผมพยายามเว้นช่วงการซื้อขาย โดยทยอยซื้อขายทีละสาขาจนครบตามต้องการ เพื่อให้พวกเขารับผมเป็นลูกค้า แต่วิธีนี้ก็ไม่ได้ผล

สุดท้ายเหลือร้านบักเก็ตเจ้าเดียวสำหรับผม และเป็นรายใหญ่ ร่ำรวยที่สุดในบรรดาร้านบักเก็ตทั้งหมด นั่นคือ คอสโมโพลิแทน สต็อกโบรเกอเรจ คัมพานี (Cosmopolitan Stock Brokerage Company)

คอสโมโพลิแทนได้รับการจัดอันดับที่ A-1 และมีมูลค่าการซื้อขายมหาศาล บริษัทนี้มีสาขาทั่วทุกเมืองอุตสาหกรรมในนิวยอร์กแลนด์ จริงอยู่ที่พวกเขาซื้อขายการซื้อขายของผม ผมก็ซื้อขายหุ้นได้กำไรและขาดทุนนานหลายเดือน แต่สุดท้ายเหตุการณ์เข้าอีหรอบเดิม พวกเขาไม่ปฏิเสธผมตรงๆ อย่างเจ้าเล็ก ไข่วามีน้ำใจนักกีฬาอะไรหรอกนะ แต่เพราะพวกเขารู้ว่าจะถูกอัดแน่ หากมีข่าวแพร่ไปว่าพวกเขาไม่ยอมรับชายคนหนึ่งเป็นลูกค้า เพราะชายคนนั้นดันทำเงินได้เล็กน้อย แต่พวกเขาทำสิ่งที่แยบยลลงมา นั่นคือ บังคับให้ผมวางเงินหลักประกัน (มาร์จิน) สามจุด และจ่ายส่วนเกินราคา (Premium) จากราคาปัจจุบันครั้งจุดตั้งแต่แรก จากนั้นเพิ่มเป็นหนึ่งจุด สุดท้ายเป็นหนึ่งจุดครึ่ง ช่างเก่งในการทำให้ผมเสียเปรียบ! พวกเขา

ดำเนินการอย่างไร? คำตอบก็ง่ายมาก! สมมติว่าหุ่นบริษัทสตีล (Steel) ซื้อขายกันที่ราคา 90 และคุณซื้อที่ราคานี้ ตามปกติ หน้าตัวของคุณจะเขียนว่า “บ็อต สตีล (Bot Steel) ที่ราคา 90 “ ถ้าคุณวางมาร์จินหนึ่งจุด ก็หมายความว่า ถ้าราคาลงไปแตะที่ $89 \frac{1}{4}$ คุณจะถูกบังคับปิดสถานะโดยอัตโนมัติ ร้านมักเกิดไม่รบเร้าให้ลูกค้าวางมาร์จินเพิ่ม และลูกค้าไม่ได้จำใจต้องส่งคำสั่งขายให้จะพอได้อะไรกลับมาบ้าง

เมื่อคอสโมโพลิแทนให้ผมจ่ายส่วนเกินราคา เท่ากับว่าพวกเขาทำสิ่งที่ไม่ยุติธรรม กล่าวคือ ถ้าราคาตอนผมซื้อเท่ากับ 90 หน้าตัวของผมควรเขียนว่า “บ็อต สตีล ที่ราคา 90” แทนที่จะเป็น “บ็อต สตีล” ที่ราคา 91 “เมื่อเป็นเช่นนี้ ต่อให้ราคานั้นเพิ่มขึ้นไป $1 \frac{1}{4}$ จุด หลังจากผมซื้อ ผมก็ยังขาดทุนอยู่ดีถ้าปิดสถานะซื้อขาย นอกจากนี้ การยื่นกรานให้ผมต้องวางมาร์จินสามจุดตั้งแต่แรก เท่ากับพวกเขาทำให้อ่านาจอซื้อขายของผมลดลงไปสองในสาม แต่ที่นี้เป็นร้านมักเกิดแห่งเดียวที่จะยอมซื้อขายกับผม ผมจำใจยอมรับเงื่อนไขของพวกเขา หรือไม่ก็ต้องเลิกซื้อขาย

แน่นอนว่าผมมีช่วงได้กำไรและขาดทุน แต่เมื่อหักลบทั้งหมดแล้ว ผมยังได้กำไรอยู่ดี อย่างไรก็ตาม คนของคอสโมโพลิแทนยังไม่พอใจกับข้อจำกัดสุดเลวร้ายที่ทำให้ผมเสียเปรียบ แม้ข้อจำกัดนั้นเพียงพอจะทำให้พวกเขาเอาชนะทุกคนได้ก็ตาม พวกเขาพยายามหักหลังผม พวกเขาไม่เข้าใจผม ลางสังหรณ์ที่มีทำให้ผมหนีออกมา

อย่างที่บอกไปว่าคอสโมโพลิแทนเป็นทางเลือกสุดท้ายของผม นี่เป็นร้านมักเกิดที่ร่ำรวยที่สุดในนิวยอร์กแลนด์ ตามปกติ พวกเขาไม่จำกัดมูลค่าการซื้อขายแต่ละครั้ง ผมคิดว่าผมเป็นนักเทรดรายใหญ่สุดที่พวกเขา มี เมื่อเทียบกับลูกค้าอื่นที่เข้าร้านประจำทุกวัน คอสโมโพลิแทนมีสำนักงานตกแต่งดูดี และกระดานราคาซื้อขายขนาดใหญ่ ซึ่งมีข้อมูลครบถ้วนที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา กระดานดังกล่าวกว้างจดมุมห้องขนาดใหญ่จากมุมหนึ่งถึงอีกมุม และมีราคาเสนอซื้อขายทุกอย่างเท่าที่จะจินตนาการได้

ผมหมายถึงว่า มีตั้งแต่หุ้นที่ซื้อขายกันบนตลาดหลักทรัพย์นิวยอร์กและตลาดหลักทรัพย์บอสตัน ฝ่าย ข้าวสาลี เสิบียงอาหาร โลหะ ทุกอย่างที่มีการซื้อและขายกันในตลาดนิวยอร์ก ชิคาโก บอสตัน และลิเวอร์พูล

คุณคงรู้ว่าของพวกนี้ซื้อขายกันอย่างไรที่ร้านบักเก็ต คุณยื่นเงินให้เจ้าหน้าที่ และบอกเขาว่าคุณต้องการซื้อหรือขายอะไร เขาจะดูเทปหรือกระดานแสดงราคาเสนอซื้อและขายล่าสุด แล้วใช้ราคาจากตรงนั้น แนนอนว่าต้องเป็นราคาล่าสุด และลงเวลาในตัวเพื่อให้ดูเหมือนรายงานของโบรกเกอร์ (นายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์) นั่นคือ มีรายละเอียดว่าพวกเขาซื้อหรือขายหุ้นตัวหนึ่งให้คุณจำนวนเท่าไร ที่ราคาใด ในวันไหน และพวกเขาได้รับเงินจากคุณจำนวนเท่าใด เมื่อคุณต้องการปิดสถานะซื้อขาย คุณก็เข้าไปบอกเจ้าหน้าที่ ซึ่งจะเป็นคนเดิมหรือคนอื่นก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าเป็นร้านบักเก็ตรายใด เจ้าหน้าที่จะใช้ราคาล่าสุด หรือถ้าหุ้นตัวนั้นมีการซื้อขายน้อย เขาจะรออนุมัติราคาเสนอซื้อและขายครั้งต่อไปปรากฏบนเทปแสดงราคาซื้อขายล่าสุด แล้วเจ้าหน้าที่จะเขียนราคานั้นพร้อมลงเวลาในตัวของคุณ ลงชื่ออนุมัติและคืนตัวให้ จากนั้นคุณก็ไปเคาน์เตอร์รับจ่ายเงินเพื่อรับเงินสดตามที่ควรได้ แนนอนว่าเมื่อตลาดสวนทางกับที่คุณพนันไว้ และราคาขึ้นหรือลงมากกว่ามารจินที่คุณวางไว้ สถานะของคุณจะถูกบังคับปิดโดยอัตโนมัติ และตัวของคุณจะกลายเป็นแค่เศษกระดาษอีกใบ

ในร้านบักเก็ตซึ่งลูกค้าซื้อขายแค่ห้าหุ้นก็ได้ ตัวเป็นแค่กระดาษใบเล็ก ๆ โดยตัวซื้อและตัวขายเป็นคนละสีกัน และบางครั้ง เช่นช่วงตลาดอยู่ในขาขึ้นร้อนแรง ร้านพวกนี้จะได้รับผลกระทบอย่างหนัก เพราะลูกค้าทุกคนพนันว่าราคาจะวิ่งขึ้น และคิดถูกเสียด้วย จากนั้นร้านบักเก็ตจะหักค่านายหน้าจากการซื้อและการขาย ถ้าคุณซื้อหุ้นตัวหนึ่งที่ราคาเท่ากับ 20 ราคาหน้าตัวจะอยู่ที่ $20 \frac{1}{4}$ ส่วนต่างกำไรที่คุณจะได้ก็เหลือแค่ $\frac{3}{4}$ จุด

แต่คอลโมโพลิแทนเป็นร้านบักเก็ตที่ดีที่สุดนิวยอร์กแลนด์ โดยมีลูกค้าหลายพันราย และผมคิดจริง ๆ ว่าผมเป็นคนเดียวที่พวกเขากลัว

ส่วนเกินราคาสุดโหดที่ต้องจ่าย หรือเงินหลักประกัน (มารจิ้น) สามจุดที่ต้องวางก็ไม่ทำให้การซื้อขายของผมลดลงมากนัก ผมเทรตต่อไปเท่าที่พวกเขาจะยอม บางครั้งผมได้วงเงินสำหรับการซื้อขายได้ 5,000 หุ้น

ผมจะเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันหนึ่งให้คุณฟัง ตอนนั้นผมเปิดสถานะชอร์ตหุ้นบริษัทซูการ์ (Sugar) ไว้ 3,500 หุ้น (พนันว่าราคาจะลง) ผมมีตัวชี้สมมุติฐานใหญ่เจ็ดใบ โดยแต่ละใบเท่ากับ 500 หุ้น คอสโมโพลิแทนใช้ตัวชี้ขนาดใหญ่ที่มีช่องว่างให้เต็มว่าจะเรียกวางมารจิ้นเพิ่มเท่าใดแน่นอนว่าร้านบักเก็ตนี้ไม่เคยขอมารจิ้นเพิ่ม ยิ่งมารจิ้นแคบเท่าใดยิ่งดีต่อพวกเขาเท่านั้น เพราะพวกเขาจะได้กำไรจากการที่คุณถูกบังคับให้ปิดสถานะเพราะมารจิ้นที่วางไว้ไม่พอ สำหรับร้านรายเล็กกว่านั้น หากคุณต้องการยืมเงินเพิ่มเพื่อซื้อขาย พวกเขาจะออกตัวใบใหม่ให้คุณ เพื่อจะได้คิดค่านายหน้าการซื้อจากคุณ และทำให้คุณมีโอกาสได้กำไรแค่ $\frac{3}{4}$ จุดเมื่อราคาลงไปหนึ่งจุด เพราะพวกเขาคิดว่าค่านายหน้าที่จะได้จากการขายนั้นเท่ากับว่าคุณเทรตไปอีกครั้ง

ผมยังจำได้จนถึงทุกวันนี้ว่า ตอนนั้นผมมีมารจิ้นเกิน 10,000 ดอลลาร์

ผมอายุแค่ยี่สิบปีตอนสะสมเงินสดได้หนึ่งหมื่นดอลลาร์ครั้งแรก และคุณน่าจะได้อินสิ่งๆ ที่แม่ของผมพูด คุณคงคิดว่าเงินสดหนึ่งหมื่นดอลลาร์นั้นมากเกินไปใครจะพกติดตัว ยกเว้นคุณจอห์น ดี. ร็อกกี้เฟลเลอร์ (John D. Rockefeller) และท่านเคยบอกให้ผมพอใจเงินจำนวนนี้และไปทำงานเช่นคนทั่วไป ผมประสบปัญหาในการโน้มน้าวให้ท่านเชื่อว่าผมไม่ได้เล่นพนัน แต่ทำเงินด้วยการคำนวณทางคณิตศาสตร์ต่างหาก ท่านคิดว่าหนึ่งหมื่นดอลลาร์เป็นเงินจำนวนมาก ส่วนผมกลับมองว่าเงินนี้เป็นมารจิ้นก้อนใหญ่ชิ้นเท่านั้น

ผมเปิดสถานะชอร์ตหุ้นบริษัทซูการ์ที่ราคา 105 $\frac{1}{4}$ ตอนนั้นมีชายอีกคนในห้องชื่อ เฮนรี วิลเลียมส์ (Henry Williams) เปิดสถานะชอร์ต

2,500 หุ้น ผมเคยนั่งติดเครื่องพิมพ์เทปราคาและขานราคาเสนอซื้อขาย ให้เด็กเขียนกระดานจดตาม ราคาแสดงพฤติกรรมอย่างที่ผมคิดไว้ โดยลงไปสองสามจุด หยุดพักหายใจชั่วคราว แล้วดึงลงต่อ ตลาดโดยรวมมีแรงซื้อไม่มาก และทุกอย่างดูไปได้สวย จู่ ๆ ผมก็เห็นหุ้นบริษัทซูการ์ทำท่าเยือกๆ ซึ่งผมไม่ชอบเลย ผมเริ่มไม่สบายใจ คิดว่าควรออกจากตลาดดีกว่า แล้วหุ้นก็ทำราคาขายอยู่ที่ 103 ซึ่งเป็นจุดต่ำสุดของวัน แต่แทนที่ผมจะมั่นใจขึ้น กลับไม่แน่ใจมากกว่าเดิม ผมรู้ว่าต้องมีบางอย่างผิดไป แต่ผมเจาะจงแนชดไม่ได้ แต่ถ้ามีอะไรจะเกิดขึ้น และไม่ว่าจะมาจากการใด ผมก็ไม่สามารถตั้งรับได้ เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ผมควรออกจากตลาดดีกว่า

คุณรู้ไหม ผมไม่ได้หลับหูหลับตาทำอะไรโดยไม่คิดนะ ผมไม่ชอบ และไม่เคยทำอย่างนั้น แม้แต่ตอนเป็นเด็ก ผมก็ต้องรู้ให้ได้ว่า ที่ผมต้องทำบางสิ่งเพราะเหตุใด แต่ครั้งนี้ผมไม่มีเหตุผลที่ชัดเจนให้ตัวเอง กลับไม่สบายใจเสียจนทนไม่ได้ ผมเรียกเดฟ ไวแมน (Dave Wyman) คนรู้จักคนหนึ่งมาหา แล้วบอกว่า “เดฟ มานั่งตรงนี้แทนผมหน่อย ผมอยากให้คุณทำบางอย่างแทน ช่วยรอครูหนึ่งก่อนคุณจะไปขานราคาถัดไปของหุ้นบริษัทซูการ์ได้ไหม”

เขาบอกว่าจะทำตามนั้น ผมลูกให้เขานั่งแทนที่ติดกับเครื่องพิมพ์เทปราคา เขาจะได้ขานราคาให้เด็กเขียนกระดานจด ผมดึงตัวหุ้นบริษัทซูการ์เจ็ดใบออกจากกระเป๋ามาและเดินไปเคาน์เตอร์เจ้าหน้าที่ตรงนั้นจะทำเครื่องหมายบนตัวว่าคุณปิดสถานะซื้อขายแล้ว แต่ผมไม่รู้จริง ๆ ว่าทำไมควรออกจากตลาด ผมจึงยืนฟังเคาน์เตอร์เฮย ๆ ผมกำตัวไว้ในมือเพื่อเจ้าหน้าที่จะได้มองไม่เห็นมัน ไม่นานนัก ผมก็ได้ยินเสียงเคาะของเครื่องโทรเลข (ที่พิมพ์ราคาหุ้นบนเทป) และผมเห็นทอม เบอร์นัม (Tom Burnham) เจ้าหน้าที่รายนี้หันขวับมาฟังอย่างรวดเร็ว แล้วผมก็รู้สึกถึงแผนการเจ้าเล่ห์บางคนที่กำลังก่อตัวในหัวของเขา ผมจึงตัดสินใจไม่รออีกต่อไป ทันใดนั้น เดฟ ไวแมนที่นั่งติดเครื่องพิมพ์เทปราคาก็เริ่มพูดว่า “น้ำ—” และด้วยความเร็วปานฟ้าแลบ ผมตบตัวบนเคาน์เตอร์ตรงหน้าเจ้าหน้าที่ทันที

และตะโกนว่า “ปิดสถานะซุกการ!” ก่อนเดฟจะขานราคาเสร็จ แน่แน่นอนว่าเจ้ามือต้องปิดสถานะที่ผมเปิดไว้ที่ราคาเสนอซื้อขายสุดท้าย ซึ่งราคาที่เดฟขานกลับมาอยู่ที่ 103 อีกครั้ง

จากประโยคของผม ราคาหุ้นบริษัทซุกการควรลงไปต่ำกว่า 103 แล้วมีอะไรไม่ชอบมาพากลกับเครื่องพิมพ์เทปราคา ผมรู้สึกว่ามีกับดักซ่อนอยู่ กระนั้น ตอนนี้เครื่องโทรเลขพิมพ์กระหน้าไม่หยุด และผมสังเกตเห็นว่าทอม เบอร์นัม เจ้าหน้าที่ตรงเคาน์เตอร์คนนั้น ไม่ทำเครื่องหมายใดบนตัวที่ผมวางไว้ และคอยฟังเสียงเคาะ รวากับว่าเขารออะไรบางอย่าง ผมจึงตะโกนใส่เขาว่า “เฮ้ ทอม คุณรีรออะไรอยู่นะ เขียนราคานับตัวสิ 103 ไง! ให้ไวเลย!”

ทุกคนในห้องได้ยินผม และเริ่มหันมาทางเรา แล้วถามว่ามีปัญหาอะไรกัน คุณต้องเข้าใจว่าถึงคอสมโพลิแทนไม่เคยวางกฎเกณฑ์อะไร แต่ก็ไม่เคยบอกข้อมูลใดให้รู้ และการแห่ทำอะไรตามกันในร้านมักเกิดก็อาจเริ่มเหมือนกับคนแห่กันไปถอนเงินจากธนาคาร ถ้าลูกค้ารายหนึ่งสงสัยคนอื่นก็จะทำตาม ทอมจึงมีสีหน้าโกรธซึ่ง แต่เข้ามาทำเครื่องหมายบนตัวของผมว่า “ปิดที่ราคา 103” แล้วดันตัวทั้งเจ็ดไปมาตรงหน้าผม ชัดเจนว่าหน้าเขาบูดบึ้ง

ระยะทางจากตรงที่ทอมนั่งถึงเคาน์เตอร์รับจ่ายเงินไม่เกินแปดฟุต แต่ผมไม่ทันเดินไปรับเงินที่เคาน์เตอร์ เดฟ ไวแมนที่นั่งติดกับเครื่องพิมพ์เทปราคาก็ตะโกนอย่างตื่นเต็นว่า “พระเจ้าช่วย! ราคาซุกการที่ 108!” แต่นั่นสายเกินไปแล้ว ผมแค่หัวเราะและตะโกนบอกทอมว่า “วิธีนี้ใช้ไม่ได้ผลรอบนั้นละสิตาแก่”

นี่เป็นแผนหลอกลวงชัดเจน เฮนรี วิลเลียมส์กับผมเปิดสถานะซอร์ตหุ้นบริษัทซุกการไว้หกพันหุ้น ร้านมักเกิดเจ้านี้มีผมกับเฮนรีวางไว้ และอาจมีคนอื่นเปิดสถานะซอร์ตหุ้นบริษัทซุกการไว้กับร้านนี้อีกจำนวนมาก รวมทั้งหมดอาจอยู่ที่แปดพันหรือหนึ่งหมื่นหุ้น สมมติว่าพวกเขาวางมาร์จิน

หุ้นบริษัทซูการ์ไว้ 20,000 ดอลลาร์ต่อหุ้น เงินดังกล่าวก็มากพอที่ร้าน บักเก็ตเจ้านี้จะใช้ปั่นราคาในตลาดหลักทรัพย์นิวยอร์ก และทำให้เราถูก บังคับปิดสถานะ สมัยก่อนนั้น เมื่อใดก็ตามที่มีคนซื้อ (Long) หุ้นตัวหนึ่ง (เดิมพันว่าราคาหุ้นจะขึ้น) จำนวนมากกับร้านบักเก็ต สิ่งที่ทำจนเป็นปกติ คือการหาโบรกเกอร์มาทูปราคาหุ้นตัวนั้นให้ต่ำมากพอจนลูกค้าทุกรายถูก บังคับปิดสถานะเพราะมาร์จินไม่พอ วิธีนี้ทำให้ร้านบักเก็ตขาดทุนแค่สอง สามจุดสำหรับหุ้นหลายร้อยตัว และทำเงินให้ร้านได้หลายพันดอลลาร์

นี่เป็นสิ่งที่คอสโมโพลิแทนทำเพื่อแกล้งแค้นผมกับเฮนรี วิลเลียมส์ รวมถึงคนอื่น ๆ ที่เปิดสถานะชอร์ตหุ้นบริษัทซูการ์ โบรกเกอร์ของคอสโมโพลิแทนในนิวยอร์กปั่นราคาให้ขึ้นไปถึง 108 แน่่อนว่าหลังจากนั้นราคาก็ ตกลงมาที่เดิม แต่เฮนรีกับอีกหลายคนถูกบังคับปิดสถานะเรียบร้อยแล้ว เมื่อใดที่ราคาลงรวดเร็วอย่างหาสาเหตุไม่ได้ และตามมาด้วยการดีดกลับ ของราคาในทันที หนังสือพิมพ์ยุคนั้นเรียกว่าเป็นการทำราคาของร้าน บักเก็ต

สิ่งที่ตลกที่สุดคือ ไม่เกินสัปดาห์หลังจากคนของคอสโมโพลิแทน พยายามหักหลังผม นักเล่นหุ้นคนหนึ่งในนิวยอร์กก็ทำคอสโมโพลิแทน สูญเงินไปเกินเจ็ดหมื่นดอลลาร์ ชายคนนี้ถือว่าเป็นคนกำหนดทิศทางตลาด ในยุคของเขา และเป็นสมาชิกตลาดหลักทรัพย์นิวยอร์กด้วยนั้น เขาสร้าง ชื่อเสียงให้ตัวเองในฐานะเซียนหุ้นตลาดขาขึ้นช่วงวิกฤติจากสุนทรพจน์ ของไบรอันเมื่อปี 1896 ที่เรียกร้องให้ยกเลิกระบบมาตรฐานทองคำ (Bryan panic 1896) ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาประสบปัญหาจากกฎเกณฑ์ของ ตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งทำให้เขาดำเนินแผนการสร้างความสำเร็จให้เพื่อน สมาชิกไม่สำเร็จ แล้วในวันหนึ่ง เขาคิดได้ว่าจะไม่มีการร้องทุกข์กล่าวโทษ จากตลาดหลักทรัพย์หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ หากเขาหาเงินจากกำไรที่ได้มาโดยมิชอบของเหล่านักปั่น บักเก็ต ในกรณีนี้ ผมพูดถึงการที่เขาให้ชาย สามสิบห้าคนเข้าไปแสดงตัวว่าเป็นลูกค้า พวกเขาไปสำนักงานใหญ่และ

สาขาขนาดใหญ่ ในวันและเวลาที่กำหนด ตัวแทนทุกคนจะซื้อหุ้นตัวหนึ่ง ในจำนวนมากที่สุดเท่าที่ผู้จัดการสาขาจะยอมให้ซื้อ พวกเขาได้รับคำสั่งให้ขายโดยไม่ให้คนอื่นรู้ตัว เมื่อได้กำไรระดับหนึ่ง ชัดเจนว่าสิ่งที่เขาทำคือแจก โปยปั่นราคาหุ้นตัวนั้นให้ลูกสมุน จากนั้นเขาก็ไปห้องค้าตลาดหลักทรัพย์ แล้วตั้งราคาเสนอซื้อให้สูงกว่านั้น โดยได้รับความช่วยเหลือจากเหล่านักเทรดในห้องค้าที่คิดว่าเขาช่างเป็นคนมีน้ำใจ ด้วยการใช้ความรอบคอบ ระมัดระวังในการเลือกหุ้นให้ถูกตัวเพื่อการนี้ ทำให้การปั่นราคาขึ้นไปสามถึงสี่จุดนั้นไม่มีปัญหาอย่างใด บรรดาตัวแทนที่เขาส่งไปร้านมักเกิดได้เงินกลับมาดังที่ตกลงกันล่วงหน้า

หลายคนหนึ่งบอกผมว่าเจ้าของความคิดนี้กวาดเงินรวมสุทธิเจ็ดหมื่นดอลลาร์ หลังหักค่าใช้จ่ายและค่าจ้างตัวแทนทั้งหมดแล้ว เขาเดินสายเล่นเกมนี้ทั่วประเทศหลายครั้ง เขาได้ลงโทษร้านมักเกิดรายใหญ่ทั้งหลายในนิวยอร์ก บอสตัน ฟิลาเดลเฟีย ชิคาโก ซินซินแนติ และเซนต์หลุยส์ หนึ่งในหุ้นตัวโปรดของเขาคือ เวสเทิร์น ยูเนียน (Western Union) เพราะเป็นเรื่องง่ายมากที่จะทำให้ราคาหุ้นที่มีปริมาณการซื้อขายปานกลางเช่นนี้ขึ้นหรือลงทีละสองสามจุด ตัวแทนของเขาซื้อหุ้นที่ราคาหนึ่ง แล้วขายทำกำไรเมื่อราคาสูงขึ้นจากนั้นสองจุด แล้วขายชอร์ตหุ้น และทำกำไรเพิ่มอีกสามจุด แต่ผมอ่านเจอเมื่อวันก่อนว่าชายคนนี้เสียชีวิตโดยยากจนและไร้ชื่อเสียง หากเขาเสียชีวิตในปี 1896 อย่างน้อยเขาคงได้อยู่ในหัวข้อข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์นิวยอร์กทุกฉบับแล้ว แต่สิ่งที่เกิดขึ้นจริงคือ ข่าวของเขามีความยาวแค่สองบรรทัดในหน้าห้าของหนังสือพิมพ์

บทที่ 2

ระหว่างที่ค้นพบว่าบริษัท คอสโมโพลิแทน สต็อก โบรเกอเรจ คัมพานี (Cosmopolitan Stock Brokerage) พร้อมใช้วิธีสกปรกอื่นเพื่อเอาชนะผม หากการให้ผมวางเงินประกัน (มาร์จิน) สามจุดกับการให้จ่ายส่วนเกินราคาหุ้นหนึ่งจุดครึ่งไม่ได้ผล และเห็นการแสดงออกเป็นนัยว่าอย่างไรพวกเขาก็ไม่ยอมรับผมเป็นลูกค้า ไม่นานผมก็ตกลงปลงใจจะไปนิวยอร์ก ที่ที่ผมซื้อขายในห้องค้าของสมาชิกตลาดหลักทรัพย์นิวยอร์กได้ ผมไม่ชอบซื้อขายที่สาขาย่อยใดในบอสตัน ซึ่งต้องมีการส่งราคาเสนอซื้อและขายทางโทรเลข ผมต้องการอยู่ใกล้แหล่งกำเนิดราคา ผมมานิวยอร์กตอนอายุ 21 ปี โดยนำเงินทั้งหมดสองพันห้าร้อยดอลลาร์ติดตัวมาด้วย

ผมบอกคุณไปว่ามีเงินหนึ่งหมื่นดอลลาร์ตอนอายุยี่สิบ และมีมาร์จินซื้อขายหุ้นบริษัทซูการ์ครั้งนั้นเกินหนึ่งหมื่นดอลลาร์ แต่ผมไม่ได้ชนะทุกครั้ง แผนการซื้อขายของผมดีพอสมควร และได้บ่อยกว่าเสีย ถ้าผมยึดตามแผนนี้ น่าจะคิดถูกเจ็ดในสิบครั้ง อันที่จริง ผมทำเงินได้เสมอเมื่อมันใจว่าคิดถูกก่อนเริ่มซื้อขาย ผมถูกเอาชนะได้เมื่อไม่เล่นตามเกมของตัวเอง นั่นคือการลงเล่นในตลาดเมื่อผมคิดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าจะส่งผลดีต่อเกมการเล่นเท่านั้น ทุกอย่างมีจังหวะเวลาของมันเอง แต่ผมไม่รู้เรื่องนี้

และนั่นเป็นสิ่งที่ทำให้นักลงทุนในวอลสตรีตมากมายพ่ายแพ้ ทั้งที่พวกเขาไม่จัดว่าเป็นประเภทถูกหลอกง่าย ทุกที่มีคนโง่เขลาทำอะไรผิดพลาดเวลา แต่วอลสตรีตมีคนโง่เขลาที่คิดว่าตัวเองต้องซื้อขายตลอดเวลา ไม่มีใครมีเหตุผลเพียงพอมารองรับการซื้อขายหรือขายหุ้นได้ทุกวัน หรือมีความรู้มากพอจะทำให้การซื้อขายของตัวเองเป็นการเทรดอย่างฉลาด

ผมพิสูจน์มาแล้ว เมื่อใดที่อ่านเทปแสดงราคาซื้อขายโดยใช้ประสบการณ์ของตัวเอง ผมจะทำเงินได้ แต่เมื่อเล่นเกมนี้อย่างคนโง่ ผมก็เสียเงินทุกครั้ง ผมก็ไม่ได้รับการยกเว้นใช่ไหม? มีกระดานแสดงราคาเสนอซื้อและขายขนาดมหึมาอยู่ตรงหน้าผม และราคาก็ขยับไปเรื่อย มีผู้คนซื้อขายที่ได้เห็นตัวของพวกเขาเปลี่ยนเป็นเงินหรือกลายเป็นเศษกระดาษแน่นอนว่าผมปล่อยให้ความกระหายอยากได้ความตื่นเต้นเอาชนะวิจรณ์ญาณของตัวเอง ที่ร้านบักเก็ตซึ่งกำหนดมาร์จินไว้ต่ำ คุณไม่ได้เล่นเพื่อได้กำไรระยะยาว คุณถูกบังคับปิดสถานะได้ง่ายและรวดเร็วมาก ความปรารถนาจะได้ซื้อขายต่อเนื่อง ไม่ว่าสภาวะเงื่อนไขการซื้อขายเป็นอย่างไร คือสาเหตุทำให้ผู้คนขาดทุนจากการเทรดในตลาดหุ้นวอลสตรีต แม้แต่กลุ่มนักเทรดอาชีพที่รู้สึกว่าจะต้องหาเงินติดมือกลับบ้านให้ได้ทุกวัน รวบรวมว่าพวกเขาทำงานที่ได้ค่าแรงประจำ จดจำไว้ว่าผมเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง ตอนนั้นผมไม่รู้ในสิ่งที่ได้เรียนรู้ภายหลัง ทำให้สิบห้าปีต่อมา ผมใช้เวลาสองสัปดาห์เพื่อรอให้หุ้นที่คิดว่ามีแนวโน้มขึ้นครั้งใหญ่ทำราคาขึ้นไปถึงสามสิบจุดก่อน ผมจึงรู้สึกปลอดภัยในการซื้อหุ้นดังกล่าว ตอนนั้นผมหมดตัวและพยายามหาทางถอนทุน จึงต้องไม่บ่มบ่ามเล่นเกมนี้ ผมต้องคิดถูกเท่านั้น ผมจึงรอเวลา นั่นคือปี 1915 เพราะเรื่องนี้ยาว ผมจะเล่าภายหลังในเวลาเหมาะสม ตอนนี้มีมาต่อกันเรื่องที่ว่า หลังจากชนะเหล่านักบักเก็ตได้หลายปี ผมกลับปล่อยให้พวกเขาเอาคืนกำไรส่วนใหญ่ที่ได้มาไปเสียอย่างนั้น

เกมยังเป็นการเอาคืนได้ทั้งที่ผมรู้ตัวดีอีกต่างหาก! นี่ไม่ใช่ช่วงเดียวในชีวิตที่ผมทำอย่างนั้น นักเล่นหุ้นต้องต่อสู้กับศัตรูในตัวเองมากมาย

ที่จะให้บทเรียนราคาแพง เอาเป็นว่า ผมมานิวยอร์กพร้อมเงินติดตัวสอง พันห้าร้อยดอลลาร์ ที่นี่ไม่มีร้านבקเก็ตที่วางใจได้แม้แต่รายเดียว ตลาดหลักทรัพย์และตำรวจประสบความสำเร็จในการทำให้นักเก็ต เหล่านี้ปิดกิจการแทบถาวร นอกจากนี้ ผมยังอยากหาที่ที่รับเทรดเท่า จำนวนเงินที่มี ผมมีเงินลงทุนไม่มากก็จริง แต่ไม่คิดว่าจำนวนจะน้อยอย่าง นั้นตลอดไป ที่สำคัญตอนเริ่มต้นคือ การค้นหิ่เจอที่ที่ผมไม่ต้องกังวลว่าจะ ได้เทรดอย่างไม่เป็นธรรม ดังนั้น ผมจึงเลือกบริษัทนายหน้าซื้อขาย หลักทรัพย์ (โบรกเกอร์) ที่เป็นสมาชิกตลาดหลักทรัพย์นิวยอร์ก มีสาขาใกล้ บ้านและผมรู้จักเจ้าหน้าที่บางคน สาขานี้ปิดกิจการนานแล้วนับจากตอน นั้น ผมไม่ได้ไปที่นั่นเป็นเวลานานทีเดียว ผมไม่ชอบหน้าหุ่นส่วนบริษัทคน หนึ่ง แล้วผมก็เปลี่ยนไปบริษัท เอ.อาร์. ฟูลเลอร์ตัน แอนด์ โค (A. R. Fullerton & Co.) คงมีคนบอกพวกเขาเรื่องประสบการณ์ก่อนหน้าของผม เพราะไม่นานพวกเขาทุกคนต่างเรียกผมว่าเจ้าหนูนักเทรด (Boy Trader) ผมดูหนุ่มเสมอ บางแง่มุมก็เป็นความเสียเปรียบ แต่นั่นเป็นสิ่งบังคับให้ผม ต้องต่อสู้เพื่อตัวเอง เพราะคนมากมายพยายามฉวยโอกาสจากความ อ่อนเยาว์ของผม พวกนักเก็ตมองว่าผมเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง และคิดว่า ผมเป็นคนโง่เขลาที่โชคดี นั่นเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้ผมเอาชนะพวกเขาได้ บ่อยครั้ง

ไม่ทันถึงหกเดือนผมก็หมดตัว ตอนนั้นผมเป็นนักเทรดที่ซื้อขาย ต่อเนื่อง และถือว่าประสบความสำเร็จระดับหนึ่ง ผมเดาว่าค่านายหน้าที่ จ่ายไปคงมีส่วนด้วย ผมทำเงินเพิ่มได้บ้าง แต่แน่นอนว่า ทำยที่สุดก็เป็น ฝ่ายแพ้ ผมเล่นอย่างระมัดระวังก็จริง แต่ผมต้องแพ้ ผมจะบอกให้ว่าเหตุผล คือ ความสำเร็จแบบไม่ธรรมดาของผมในการเทรดกับร้านבקเก็ตนั่นะสิ!

วิธีของผมเอาชนะได้เพียงร้านבקเก็ต แต่ต้องเดิมพันว่าราคาจะ ขึ้นหรือลง การอ่านเทปราคาของผมใช้ได้กับเกมเช่นนี้เท่านั้น ตอนผมซื้อ ราคา ก็แสดงให้เห็นบนกระดานตรงหน้าผม แม้แต่ก่อนผมจะซื้อ ก็รู้ว่าต้อง

จ่ายที่ราคาเท่าไรเพื่อซื้อหุ้น และสามารถขายได้ทันที ผมซื้อขายเพื่อทำกำไรระยะสั้นได้สำเร็จเพราะเคลื่อนไหวรวดเร็วราวสายฟ้าแลบ ผมสามารถลองเสี่ยงดวงต่อ หรือตัดขาดทุนได้แควินาทีเดียว เช่นบางครั้ง ผมมั่นใจว่าหุ้นตัวหนึ่งจะทำราคาขยับไปอย่างน้อยหนึ่งจุด แต่ไม่ต้องกังวลซื้อหุ้นตัวนั้น ผมสามารถวางมาร์จินหนึ่งจุด และทำเงินเพิ่มเป็นสองเท่าชั่วจิตใจ หรือผมจะเอากำไรแค่ครึ่งจุดก็ได้ ถ้าได้อย่างนี้หนึ่งหรือสองร้อยหุ้นต่อวัน ผลรวมตอนสิ้นเดือนก็น่าเลวร้ายใช่ไหม?

แน่นอนว่าปัญหาในทางปฏิบัติของวิธีนี้คือ ต่อให้ร้านบักเก็ตมีเงินทุนสำรองมากพอจะรับผลขาดทุนก้อนใหญ่ต่อเนื่องได้ พวกเขาก็ไม่ทำอย่างนั้น ด้วยไม่อยากรู้สึกเกี่ยวกับการมีลูกค้านึงที่เข้าร้านแล้วชนะทุกครั้ง

อย่างไรก็ดี สิ่งที่เป็นระบบการเทรดที่สมบูรณ์แบบสำหรับร้านบักเก็ต กลับใช้ไม่ได้ผลที่ห้องค้าของฟูลเลอร์ตัน ซึ่งผมต้องซื้อและขายหุ้นจริง ราคาหุ้นบริษัทการบินเทปอาจเป็น 105 และผมคาดว่าราคาจะลงไปสามจุด ที่จริงแล้ว จังหวะที่เครื่องพิมพ์ราคา 105 บนเทป ราคาจริงที่ตลาดหลักทรัพย์อาจเป็น 104 หรือ 103 ก็ได้ กว่าคำสั่งขายหนึ่งพันหุ้นของผมจะไปถึงเจ้าหน้าที่ประจำห้องค้าของฟูลเลอร์ตันเพื่อดำเนินการคำสั่งนั้น ราคาอาจต่ำลงไปอีก ผมบอกไม่ได้ว่าคำสั่งขายหนึ่งพันหุ้นที่ส่งไปจะได้ดำเนินการที่ราคาใด จนกว่าผมจะได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ เมื่อมั่นใจว่าการทำธุรกรรมหนึ่งกับร้านบักเก็ตจะทำให้ผมได้สามพัน ผมอาจไม่ได้เงินสักเซ็นต์จากการทำธุรกรรมเดียวกันนี้ในตลาดหลักทรัพย์แน่นอนว่าผมยกกรณีสุดโต่งมาพูด แต่ความจริงคือ เทปแสดงราคาที่ห้องค้าของเอ.อาร์. ฟูลเลอร์ตัน บอกข้อมูลล้ำสมัยสำหรับระบบการเทรดของผม และผมไม่ตระหนักถึงความจริงข้อนี้

หากคำสั่งขายของผมมีปริมาณสูงพอสมควร การขายนั้นยิ่งกดราคาต่ำลงอีก ที่ร้านบักเก็ต ผมไม่ต้องคิดถึงผลกระทบจากการซื้อขายของ